

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2To/11/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8420010599
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivo Maruščák
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8420010599.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Iva Maruščáka a sudcov JUDr. Petra Tobiaša a JUDr. Moniky Halkociovej, na verejnom zasadnutí konanom dňa 01.06.2021, v trestnej veci proti obžalovanému L. P., pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 9T/137/2020 zo dňa 05.03.2021, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, e/, ods. 3 Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

Obžalovanému
L. P., nar. XX.XX.XXXX v J. Q., trvale bytom J. Q.,
Z. E., t. č. ÚVV Prešov,

u k l a d á:

Podľa § 155 ods. 2 Tr. zákona s poukazom na § 37 písm. h) Tr. zákona, § 38 ods. 4 Tr. zákona a § 41 ods. 1, 2 Tr. zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov a 4 (štyroch) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona ho na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresného súdu bol obžalovaný L. P. uznaný vinným zo spáchania zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zákona a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. e/ Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 09.06.2020 v čase okolo 02:30 hod., pred vchodom do bytového domu na ulici H. číslo XX v P., pod vplyvom alkoholu fyzicky napadol bývalú družku I. J., s ktorou predtým žili v spoločnej domácnosti a vychovávali spoločné dieťa obdobne ako manželia, pričom poškodená vyšla z bytu do chodby bytového domu na jeho žiadosť, následne ju vytiahol z chodby bytového domu pred vchod, kde sa začali hádať, na čo ju obžalovaný najmenej jedenkrát malou až stredne veľkou intenzitou buchol a zhodil zo schodov pred bytovým domom na chodník so živicovým povrchom, pričom poškodená spadla na chrbát a hlavu, po útoku sama odišla preč do vchodu, čím týmto svojím konaním spôsobil poškodenej I. otras mozgu

stredne ťažkého stupňa, tržno zmliaždené rany hlavy v oblasti temena a záhlavia, zlomeninu prvého krčného stavca /zlomeninu predného oblúka obojstranne, zlomeninu zadného oblúka vpravo/, čiastočne vyklbenie prvého krčného stavca (vyklbenie medzi záhlavím a prvým krčným stavcom), šupinovité odlomenie kostného výbežku kosti záhlavia vpravo, vyklbenie v mieste klbných plôch vľavo medzi stavcami 05-06, C6-C7, zlomeninu šiesteho krčného stavca, kompresívnu zlomeninu druhého, tretieho, štvrtého, piateho a šiesteho hrudného stavca - hornej prednej hrany mierneho stupňa, zlomeninu trťňového výbežku piateho hrudného stavca, pomliaždenie driekovej oblasti vľavo, pomliaždenie ľavého bedrového kĺbu, pomliaždenie brucha vľavo, odreniny brušnej steny vľavo o veľkosti 8x8 cm, odreniny na II., III., IV. prste pravej ruky v oblasti horného medzičlánkového kĺbu, pomliaždenie a odreninu pravého a ľavého kolena, s dobou liečenia a práceneschopnosti podľa najzávažnejšieho poranenia, a to zlomeniny a vyklbenia prvého krčného stavca a zlomeniny šiesteho krčného stavca od štyroch do šiestich mesiacov a skutku sa dopustil aj napriek tomu, že dňa 17.04.2020 bol postihnutý za priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. e/ Zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, za čo mu bola uložená v rozkaznom konaní pokuta v sume 10,- €, číslo konania OU-SL-OVVS-2020/002956.

Za to mu podľa § 155 ods. 2 Tr. zákona s poukazom na § 37 písm. h/, písm. m/ Tr. zákona, § 38 ods. 2, ods. 5 Tr. zákona a § 41 ods. 1 Tr. zákona uložil úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 8 (osem) rokov a 10 (desať) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona ho súd zaradil na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku súd uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenému K. a.s., so sídlom P. XX, T., IČO: 36 284 831, škodu vo výške 8.719,49 eur.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal obžalovaný písomne odôvodnené odvolanie prostredníctvom svojho obhajcu. V písomných dôvodoch odvolania po rekapitulácii výroku odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za nesprávny a nezákonný, a to z týchto dôvodov. Podľa ust. § 2 ods. 10 Tr. poriadku „Orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie“. Podľa ust. § 10 ods. 12 Tr. poriadku „Orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán“. V skutkovej vete napadnutého rozsudku je uvedené, že kritického dňa pod vplyvom alkoholu fyzicky napadol bývalú družku I. J., s ktorou predtým žili v spoločnej domácnosti a vychovávali spoločné dieťa obdobne ako manželia - v dôsledku čoho jeho konanie malo byť kvalifikované tak, že sa mal dopustiť trestného činu na chránenej osobe. Túto skutočnosť, že s poškodenou žili ako druh a družka ako manželia, považuje za nedôvodnú. V danom smere poukázal na tú skutočnosť, že v našom právnom poriadku a v Trestnom zákone nie je stanovený pojem druh a družka ako vzťah manželský. V zmysle ust. § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zákona v spojení s ust. § 127 ods. 4 Tr. zákona za chránenú osobu sa považuje aj blízka osoba, za ktorú sa považuje príbuzný v priamom pokolení, osvojiteľ, osvojenec, súrodenec a manžel, ako aj iné osoby v rodinnom alebo obdobnom pomere, ktoré sa pokladajú za navzájom blízke len vtedy, ak by ujmu, ktorú utrpela jedna z nich, pokladala druhá osoba ako vlastnú ujmu. V odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa je uvedené, že spolu s poškodenou bývali v spoločnej domácnosti v podstate od júla 2019 do apríla, resp. mája 2020. Aj počas tohto obdobia študovali na konzervatóriu v P. a bývali v byte jeho rodičov z dôvodu, že rodičia poškodenej mali výhrady k jeho osobe, resp. k tomu, že má vzťah s ich dcérou. Tomu nasvedčuje aj tá skutočnosť, že nedovolili poškodenej, aby do rodného listu bol zapísaný ako otec mal. syna C.. Pred týmto obdobím v podstate žili obaja ako študenti oddelene na rôznych internátoch a stretávali sa ako priatelia, čo koniec koncov takto definovala ich vzťah aj poškodenej. Ani v jednej výpovedi neuviedla, že ich vzťah je hlbšieho charakteru ako priateľský. To, že žili určitú dobu spoločne v byte jeho rodičov spolu s jeho sestrami, bolo vyvolané len danou

situáciou, t.j. narodením dieťaťa a nemožnosťou iného spôsobu riešenia v starostlivosti o mal. dieťa. Z vykonaného dokazovania je nepochybne preukázané, že takto poškodená definovala vzťah s ním iba ako priateľský. Nedefinovala ho ako vzťah druh a družka, resp. manželský. Teda z vykonaného dokazovania je preukázané, že sa s poškodenou priatelili, žili oddelene na internátoch, spoločne žili iba počas víkendu a určitý krátky vzťah mali iba krátko pred narodením dieťaťa a po jeho narodení, kedy spoločne bývali u jeho rodičov. Vo všeobecnej rovine treba uviesť, že legálna definícia vzťahu druh a družka neexistuje. Právna teória za druhu a družku považuje muža a ženu, ktorí nie sú zosobášení, avšak vytvárajú trvalé životné spoločenstvo, teda žijú spolu, spoločne sa starajú o uspokojovanie potrieb rodiny, prípadne sa spolu starajú o deti (rozsudok Okresného súdu Piešťany sp. zn. 2T/57/2009). Teda vychádzajúc z týchto objektívnych zistení rozhodne nie je možné kvalifikovať ich vzťah s poškodenou ako je to uvedené v napadnutom rozsudku, že v ich vzťahu išlo o vzťah obdobný ako manželský, lebo vychádzajúc z ustálenej judikatúry, že ak by malo ísť o vzťah druh a družka ako manželia, muselo by byť preukázané, že viedli spoločnú domácnosť definujúcu § 115 Občianskeho zákonníka tak, že domácnosť tvoria fyzické osoby, ktoré spolu trvale žijú a spoločne uhrádzajú náklady na svoje potreby a muselo by byť preukázané, že spoločne hospodárili, s odkazom na rozhodnutie Okresného súdu Trenčín sp. zn. 20C/389/2015. V ich vzťahu išlo o študentskú lásku, priateľstvo, čo nakoniec uviedla aj samotná poškodená a nielen obžalovaný. Vykonaným dokazovaním bolo nepochybne preukázané - jednak z ich vyjadrení, že obžalovaný a poškodená mali vzťah iba ako priatelia, nežili v spoločnej domácnosti, spoločne nehospodárili, nevytvorili trvalé spoločenstvo a spoločne sa nestarali a neuspokojovali potreby rodiny. O tejto skutočnosti jednoznačne svedčí aj to že poškodená odmietla uviesť v rodnom liste ich syna jeho ako otca mal. dieťaťa. Teda rozhodne je obžalovaný toho názoru, že nebolo preukázané, aby sa dopustil skutku uvedeného v napadnutom rozsudku na chránenej - blízkej osobe v zmysle ust. § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zákona. Pokiaľ ide o výrokovú časť napadnutého rozsudku, že kritického dňa v skorých ranných hodinách mal vytiahnuť poškodenú pred vchod bytového domu, kde sa mali začať hádať a následne najmenej jedenkrát malou až stredne veľkou intenzitou buchol a zhodil poškodenú smerom zo schodov pred bytovým domom na chodník so živicovým povrchom, pričom poškodená mala spadnúť na chrbát a hlavu, čím jej mal spôsobiť zranenia popísané v skutkovej vete výroku napadnutého rozsudku, na svoju obranu uviedol nasledovné. Úprimne ľutuje celú udalosť, ktorá sa stala a je z tohto nešťastný, jedná sa o matku jeho dieťaťa, aj keď nie je zapísaný ako otec v jeho rodnom liste, avšak on jej v skutočnosti nikdy nechcel ublížiť na zdraví. Pokiaľ sa jedná o samotnú udalosť, poškodená sa nepamätá na jej priebeh, ktorá sa mala stať kritického dňa v skorých ranných hodinách okrem momentu, keď jej zvonil na bytový zvonček a keď prišla za ním ku vchodu, kde ju mal vytiahnuť za pyžamo pred vchod bytového domu. Súd v napadnutom rozsudku uznal jeho vinu opierajúc sa o jeho prvotnú výpoveď z prípravného konania pred vyšetrovateľom po vznesení obvinenia ako aj pred sudcom pre prípravné konanie pri rozhodovaní o jeho vzatí do väzby. V danom smere poukázal na rozdielnosť týchto výpovedí, ktoré učinil prvýkrát pred vyšetrovateľkou a následne pred sudcom pre prípravné konanie. Pokiaľ ide o jeho prvotnú výpoveď, po zadržaní a vznesení obvinenia pred vyšetrovateľkou uviedol, že sa s poškodenou rozprávali pred vchodom, poškodená ho posielala preč, fajčili a mali nezhody ohľadom starostlivosti o mal. syna. Začali sa hádať aj kvôli žiarlivosti. Rozčúľil sa, chytil I. za rameno, zaprel sa a sotil ju na zem a I. spadla dole zo schodov. Do zápisnice o výsluchu obvineného na Okresnom súde Kežmarok dňa 11.06.2020 pred sudkyňou pre prípravné konanie uviedol, že sa rozprávali, došlo medzi nimi k hádke v súvislosti so stykom s mal. synom, potom ju „štopol“ a neodhadol, že to môže mať také následky a aj on s ňou spadol. Bol dosť opitý. Ešte sa jej ospravedlnil, avšak aj ona sa nazlostila a išla ho udrieť. Spadli obaja na zem. Opýtal sa jej, či je v poriadku, lebo bola v bolestiach. Potom jej pomohol vstať, na čo odišla do vchodu a keby vedel, v akom je zdravotnom stave, tak by jej zavolať pomoc. Už v týchto výpovediach, ktoré nasledovali krátko po sebe, je vidieť rozdielnosť výpovedí, ktoré urobil na polícii a pred sudkyňou pre prípravné konanie a tieto rozdiely boli spôsobené samotnými okolnosťami prípadu, jeho silným citovým rozrušením z celej veci, ako aj tým, že v danom čase nevedel popísať, čo sa kriticko noci stalo. Odstupom času, keď sa začal rozpamätávať, čo sa kritického dňa skutočne odohralo, v prípravnom konaní ako aj na hlavnom pojednávaní uvádzal skutočný priebeh udalostí kritického dňa. V danom smere zdôraznil, že jeho výpoveď je tak, ako uviedol pred vyšetrovateľkou dňa 30.09.2020, ako aj v nasledujúcich výpovediach, ale aj na hlavnom pojednávaní pravdivá a celá udalosť sa stala tak, ako ju popísal, t.j. že chytil poškodenú za pás, chcel ju objasť, ona ho odstrkovala oboma rukami, on si ju znova pritiahol k sebe, stratili rovnováhu a obaja nekoordinovane padali na schodisko pred bytovým domom. Zdôraznil, že poškodenú kritického dňa neudrel, nechcel jej ublížiť na zdraví. V skutočnosti išlo o nešťastnú okolnosť, ktorá mala nedozerné následky pre matku jeho dieťaťa, ale aj preňho. Vzhľadom na tieto skutočnosti poukázal na skutočnosti plynúce zo znaleckého posudku znalca E.. A. z odboru zdravotníctva a farmácia vzhľadom na mechanizmus zranení, ktoré mala utrpieť poškodená. V tejto

súvislosti bol na návrh obhajoby vypočutý znalec, ktorý vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní dňa 22.01.2021, čo sa týka mechanizmu zranenia nevyklúčil aj spoločný nekoordinovaný pád zo schodov tak, ako to tvrdil obžalovaný. Znalec vo svojej výpovedi doslova uviedol, že išlo o nekoordinovaný pád, ako keď sa dvaja rozhodnú skočiť, alebo bol to pád náhly, nepripravený, ktorému predchádzalo určité napätie, a teda nevyklučuje, žeby mohli padať obaja, ale v priebehu tohto pádu mohli telá rotovať tak, že každý spadol na inú časť tela, ako keby spadli sami. Teda ak je znalcom pripustená aj táto možnosť mechanizmu zranenia, súd v zmysle zásady „in dubio pro reo“ mal vychádzať z tých, ktoré sú pre páchatel'a výhodnejšie. Vzhľadom na zranenia, ktoré utrpela poškodená a za akých okolností, je dôvodné domnievať sa, že intenzita jeho útoku nebola vedená s úmyslom spôsobiť poškodenej také vážne zranenie, aké utrpela, poukazujúc na vyššie uvedené skutočnosti tu v skutočnosti chýba jeho úmysel spôsobiť tento najzávažnejší dôsledok a táto okolnosť sa mala aj zákonite premietnuť do znenia skutkovej vety napadnutého rozsudku, kde je uvedené, že malou až stredne veľkou intenzitou buchol a zhodil zo schodov na chodník so živíkovým povrchom poškodenú, a pri tomto páde došlo k zraneniam uvedeným v skutkovej vete napadnutého rozsudku. Úmyselným zavinením musí byť pokryté aj jeho konanie vo vzťahu k vzniknutému následku. V skutočnosti nemal či už priamy alebo nepriamy úmysel ublížiť na zdraví poškodenej, nehovoriac o takom ťažkom následku ako nastal. V skutočnosti v danom prípade došlo k ich spoločnému nekoordinovanému pádu zo schodov na chodník a takúto možnosť pripustil aj znalec vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní. Teda ak pri úmyselnom útoku na zdravie došlo z nedbanlivosti k ťažkej ujme na zdraví, treba konanie posúdiť ako trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 157 Tr. zákona. Pre právnu kvalifikáciu skutku je v takýchto prípadoch rozhodujúci spôsobený následok, ktorý nemožno oddeľovať od konania páchatel'a, pretože medzi konaním a následkom musí existovať príčinný vzťah (kauzálny nexus). Pre právnu kvalifikáciu takéhoto skutku podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zákona tu absentuje príčinná súvislosť medzi nedbanlivostným následkom a jeho úmyselným konaním, pretože nedbanlivostný následok, t.j. ťažkú ujmu na zdraví nezavinil úmyselne, či už to v priamom alebo nepriamom úmysle. Nestotožnil sa teda s názorom súdu v napadnutom rozsudku, že sa v danom prípade jednalo z jeho strany o nepriamy úmysel. Z tohto dôvodu názor Okresného súdu Kežmarok prezentovaný v napadnutom rozsudku, že v jeho prípade išlo o nepriamy úmysel ublížiť na zdraví poškodenej, považuje za nezákonný. V danom smere poukazuje aj na ustálenú judikatúru súdu, napr. rozhodnutie kolégia Krajského súdu v Žiline zo dňa 14.10.2010, sp. zn. 1To/71/2010, judikát 1Tk/22/10. S prihliadnutím teda na všetky okolnosti prípadu podľa názoru obžalovaného mal Okresný súd Kežmarok posúdiť jeho konanie ako trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 157 Tr. zákona a nie v zmysle ust. § 155 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona. Pokiaľ ide o uložený trest odňatia slobody v trvaní 8 rokov a 6 mesiacov, ktorý mu uložil súd v napadnutom rozsudku podľa § 155 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona s poukazom na ust. § 37 písm. h/, písm. m/ Tr. zákona, § 38 ods. 2, ods. 5 Tr. zákona a § 41 ods. 1 Tr. zákona, pričom v dôvodoch napadnutého rozhodnutia pri ukladaní trestu súd zohľadnil odsúdenie v konaní vedenom na Okresnom súde Stará Ľubovňa pod sp. zn. 1T/27/2019, kde bol odsúdený za zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 Tr. zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov, ktorý mu bol podmienene odložený na skúšobnú dobu 40 mesiacov. V tejto súvislosti poukázal na to, že takýto záver súdu je predčasný, a to z toho dôvodu, že na základe jeho návrhu na povolenie obnovy konania Okresný súd Stará Ľubovňa svojim uznesením zo dňa 08.03.2021, sp. zn. 1Nt/6/2020 povolil obnovu konania vo veci vedenej na Okresnom súde Stará Ľubovňa pod sp. zn. 1T/27/2019 a zároveň podľa § 400 ods. 1 Tr. poriadku zrušil rozsudok Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 1T/27/2019 zo dňa 15.05.2019 v celom rozsahu ako aj ďalšie rozhodnutia na uvedené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Podľa § 400 ods. 2 Tr. poriadku súd vrátil vec prokurátorovi do prípravného konania. Predmetné uznesenie nenadobudlo právoplatnosť. Dôkaz: uznesenie Okresného súdu Stará Ľubovňa zo dňa 08.03.2021, sp. zn. 1Nt/6/2020. Poukazujúc teda na uvedenú skutočnosť, trest, ktorý mu bol uložený v napadnutom rozsudku s prihliadnutím na uznesenie Okresného súdu Stará Ľubovňa zo dňa 08.06.2021, sp. zn. 1Nt/6/2020 považuje za nezákonný a predčasný. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti preto navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

Krajský súd na podklade podaného odvolania podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a po takomto preskúmaní zistil nasledovné.

V konaní pred okresným súdom boli vykonané dôkazy potrebné na zistenie skutkového stavu veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a to v rozsahu nevyhnutnom na spravodlivé rozhodnutie. Vzhľadom k tomu preto urobil zákonu zodpovedajúce rozhodnutie o vine. Svoje skutkové a právne závery súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku v potrebnom rozsahu presvedčivo odôvodnil, preto sa krajský súd s jeho argumentáciou plne stotožnil a v podrobnostiach naň odkazuje.

Aj preto vzhľadom na uvedené a na skutočnosť, že odvolacie konanie pred krajským súdom je v spojení s konaním pred okresným súdom - konaním tvoriacim jeden celok, keďže predmet konania je totožný - krajský súd nemal dôvod opätovne bližšie rekapitulovať (opakovať) dôkazy a skutočnosti z nich plynúce, na podklade ktorých prvostupňový súd urobil záver o vine obžalovaného.

Krajský súd preto upriamil pozornosť predovšetkým na reakciu proti odvolacím námietkam obžalovaného a preto zohľadnil len tie, ktoré sú právne relevantné, týkajúce sa podstaty (predmetu) konania, majúce vplyv na posúdenie zákonnosti a dôvodnosti odsúdenia obžalovaného a určeného druhu a výmery trestu.

Krajský súd pri tomto postupe si osvojil argumentáciu obžalovaného prednesenú v rámci odvolacieho konania, keď zistil, že na základe jeho návrhu na povolenie obnovy konania Okresný súd Stará Ľubovňa svojim uznesením zo dňa 08.03.2021, sp. zn. 1Nt/6/2020 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove sp.zn. 8Tos/8/2021 zo dňa 12.05.2021 (skutočnosť, ktorá nastala v priebehu odvolacieho konania) povolil obnovu konania vo veci vedenej na Okresnom súde Stará Ľubovňa pod sp. zn. 1T/27/2019 a zároveň podľa § 400 ods. 1 Tr. poriadku zrušil rozsudok Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 1T/27/2019 zo dňa 15.05.2019 v celom rozsahu ako aj ďalšie rozhodnutia na uvedené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a súčasne podľa § 400 ods. 2 Tr. poriadku súd vrátil vec prokurátorovi do prípravného konania. Za danej situácie uvedená skutočnosť, ktorá zjavne nastala počas prebiehajúceho odvolacieho konania, potom ovplyvnila určenie trestnej sadzby a teda aj výmery trestu uloženého obžalovanému, keďže krajský súd už nemohol prihliadať na skutočnosť napĺňajúcu dôvod aplikácie ust. § 38 ods. 5 Tr. zákona, keď pri opätovnom spáchaní zločinu sa zvyšuje dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu polovicu.

Išlo však iba o takú skutočnosť, ktorú na podklade dokazovania vykonaného okresným súdom po úprave výroku o treste bolo možné napraviť (v prospech obžalovaného) aj v odvolacom konaní, čo bol aj dôvod pre zrušenie rozsudku okresného súdu vo výroku o treste postupom podľa § 321 ods. 1 písm. d/, e/, ods. 3 Tr. poriadku, kde následne krajský súd na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku rozsudkom sám rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Súčasne platí, že podstatná časť odvolacích námietok obžalovaného, ktorými argumentoval, už boli prednesené v priebehu dokazovania v konaní pred súdom prvého stupňa, s ktorými sa v odôvodnení napadnutého rozsudku prvostupňový súd vysporiadal a ktoré si aj krajský súd osvojil.

Krajský súd preto v ďalšom postupe túto argumentáciu len dopĺňa o fakty plynúce z vykonaného dokazovania, ktoré v súhrne s dôvodmi už uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vedú k záveru o náležitom zistení skutkového stavu veci pre meritórne (konečné) rozhodnutie v posudzovanej veci obžalovaného L. P..

V prvom rade je potrebné uviesť, že v obsahu odvolacích námietok obžalovaný zvyrazňuje dve základné skutočnosti, jednak bez rozumných pochybností produkovaným dokazovaním nebolo obžalovanému preukázaný úmysel a to ani vo forme nepriameho úmyslu, aby chcel poškodenej pôsobiť tak závažné zranenia ako boli u nej diagnostikované, a teda o úmyselnom konaní s následkom spôsobenia ťažkej ujmy na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zákona, no predovšetkým nebol bez rozumných pochybností preukázaný kvalifikačný moment vo forme spáchania konania obžalovaného ustáleného v skutkovej vete odvolaním napadnutého rozsudku na chránenej osobe, konkrétne voči blízkej osobe - I. J.. Za danej situácie podľa obžalovaného jeho konanie malo byť správne právne posúdené ako ublíženie na zdraví podľa § 157 ods. 1 Tr. zákona, ktorého sa páchatel dopustil tak, že inému z nedbanlivosti spôsobí ťažkú ujmu na zdraví, bez zmeny voči spolu posudzovanej v jednočinnom súbehu spáchanej žalovanej trestnej činnosti - prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. e/ Tr. zákona.

V reakcii na uvedené tvrdenie obžalovaného krajský súd považuje za potrebné zvýrazniť, že každý obžalovaný v rámci práva na obhajobu má právo brániť sa, ako uzná za vhodné, uvádzať všetky skutočnosti, argumenty na svoju obranu, oproti skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a dôkazom o nich.

No súčasne platí, že súd pri hodnotení vykonaných dôkazov (vo vzájomných súvislostiach) jednotlivo ako aj v celom ich súhrne v súlade s pravidlami stanovenými pre hodnotenie dôkazov, bez toho, aby narušil rovnováhu hodnotenia dôkazov produkovaných ako v prospech, tak aj v neprospech obžalovaného, musí prihliadať na obranu obžalovaného v kontexte všetkých dôkazov a teda, či argumentácia obžalovaného v rámci obhajoby sa nevyvíja pravidlám logiky, inak povedané, či skutočnosti, ktoré obžalovaný v rámci obhajoby tvrdí, sú nimi predkladanými dôkazmi, resp. argumentmi nielen overiteľné, ale či sú súčasne aj spôsobilé dôkazy predložené spolu s obžalobou spochybniť, či dokonca vyvrátiť a to do takej miery, že prokurátor nie je schopný uniesť dôkazné bremeno a bez rozumných pochybností nie je možné potom na ich podklade obžalovaného uznať vinným zo žalovanej trestnej činnosti.

V nadväznosti na uvedené krajský súd zistil, že obsah odvolacích námietok obžalovaného nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, resp. niektoré dôkazy účelovo hodnotí a vykladá vo svoj prospech, nie úplne a bez konfrontácie s dôkazmi inými, produkovanými v rámci dokazovania.

V úvode je potrebné uviesť, ako to správne hodnotí aj okresný súd, že výpovede obžalovaného a poškodenej do momentu skutkového deja, od kedy si poškodená už nič nepamätá, priebeh a okolností za akých jej mali vzniknúť najzávažnejšie z diagnostikovaných zranení, sa v podstatných (aj keď nie úplne) okolnostiach zhodujú - za akých okolností a z akého dôvodu, prišiel obžalovaný do mesta P., že sa stretli v poobedňajších hodinách a poškodená nielen sa odmietla vrátiť k nemu do J. Q., rovnako tak mu odmietla dať do starostlivosti ich syna (na víkend), no súčasne, že už v tom čase bol pod vplyvom alkoholických nápojov a tieto ako sám priznáva, požíval aj naďalej. Tiež obaja opisujú, z akého dôvodu (obžalovaný tvrdí, že výlučne z dôvodu, lebo mu poobede odmietla umožniť starostlivosť o dieťa) za ňou prišiel v neskorých nočných hodinách do miesta, kde sa v tom čase zdržiavala (čo poškodená po skúsenostiach z minulosti a obsahu komunikácie s obžalovaným bezprostredne pred napadnutím vnímala tak, že rozhodujúcim dôvodom - motívom jeho nočnej návštevy, bola žiarlivosť zo strany obžalovaného, lebo sa má stretávať aj s inými, pričom jeho ignoruje, čo napokon aj sám obžalovaný vo svojej prvotnej výpovedi uviedol), keďže mal vedomosť, že v tú noc bude prespávať v byte u babky. Ich výpovede potom zhodne potvrdzujú dôvod a možný mechanizmus vzniku zranení na kolenách poškodenej, načo v logickej súvislosti nadväzujú aj závery znalca E. E. A., keďže obžalovaný proti vôli poškodenej ju mal vytiahnuť za ruku (lebo odmietla sa s ním rozprávať vonku pred bytovkou a čakať cca hodinu a pol na najbližší vlak do J. Q.) z vchodu bytového domu a to takou intenzitou, že poškodená neudržala rovnováhu, spadla na kolena.

Už táto skutočnosť, ktorú nespochybňuje ani obžalovaný, svedčí o intenzite agresivity správania sa obžalovaného voči poškodenej ešte pred samotným rozhodujúcim napadnutím, no hlavne v logickej súvislosti nadväzuje na jeho následné agresívne správanie voči poškodenej tak, ako sa prenieslo do skutkového deja opísaného v skutkovej vete odvolaním napadnutého rozsudku.

Obžalovaný v rámci obrany zvýrazňuje obsah svojich výpovedí až od výpovede pred vyšetrovateľom dňa 30.09.2020 a nasledujúce výpovede vrátane výpovede na hlavnom pojednávaní, kedy sa už definitívne rozepamätal na podstatné skutočnosti a okolností, za akých došlo ku konfliktu medzi ním a poškodenu a len nešťastnou náhodou, bez úmyslu jej ublížiť, keď ju chcel objasniť, mali stratiť rovnováhu, spadnúť na zem, kedy podľa neho boli spôsobené najzávažnejšie zranenia poškodenej.

Tu je potrebné zdôrazniť jeho opakované tvrdenia, že bol pod vplyvom alkoholických nápojov a nepamätal si presne, čo sa vlastne stalo (mal mať tzv. okno) - kde súčasne aj jeho sestra E. P. vypovedala, že po príchode domov jej mal uviesť, že si na nič nepamätá.

V prvotných výpovediach mal teda obžalovaný tvrdiť, že mal takzvané okno - no, keďže naňho vyšetrovatelia tlačili, preto si výpoveď ako v procesnom postavení podozrivého, no hlavne v procesnom postavení obvineného dňa 09.06.2020, ale aj pred sudkyňou pre prípravné konanie dňa 11.06.2020 vymyslel a až následne potom si na všetko spomenul, ako to vlastne bolo, kde v rámci obhajoby

zvýrazňuje zásadné rozpory v týchto výpovediach, čo spochybňuje ich dôveryhodnosť a rovnako tak potom aj závery o skutkových zisteniach okresného súdu ich právnej kvalifikácii.

Krajský súd si túto argumentáciu obžalovaného osvojiť nemohol. Práve naopak, v oboch prípadoch ako dňa 09.06.2020, ale aj pred sudkyňou pre prípravné konanie dňa 11.06.2020 obžalovaný priznáva, že práve rozhodujúcou príčinou pádu poškodenej na zem, s čím si v tom čase aj on spájal vznik diagnostikovaných zranení u poškodenej, (vrátane aj tých najzávažnejších), príčinu vzniku možného mechanizmu ich vzniku, sám obžalovaný spája so svojim aktívnym správaním, v prvom prípade „chytíl l. za rameno, zaprel sa a sotil ju na zem a l. spadla dole zo schodov“ a v druhom prípade dokonca priznáva, že „potom čo ju „štopol“ a neodhadol, že to môže mať také následky a aj on s ňou spadol“.

Prvotná verzia obžalovaného prezentovaná v jeho vyjadreniach o sotení poškodenej bola podľa názoru krajského súdu výpoveďou spontánnou, v tom čase ešte obžalovaný totižto nemohol poznať rozsah zranení, ktoré boli spôsobené poškodenej. Následne výpovede obžalovaného po konfrontácii s diagnostikovanými zraneniami poškodenej a možným mechanizmom ich vzniku podľa záverov znaleckého posudku E.. E. A., preto podľa názoru krajského súdu javia známky účelovosti, ktoré vyslovene prispôsobuje jeho záverom - on poškodenú nesotil, ale spolu nechtiac spadli, a to aj napriek tomu, že v úvodných výpovediach opakovane tvrdil, že si pre vysoký stupeň opitosti nepamätal všetky detaily celého incidentu.

V tejto súvislosti s tvrdením obžalovaného, že si na všetky skutočnosti pri svojich prvotných výpovediach nepamätal pre vysoký stupeň opitosti, si krajský súd osvojil argumentáciu okresného súdu v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku, keďže v logických súvislostiach vysvetlil, že tieto prvotné výpovede obžalovaného predsa obsahujú detailný opis, za akých okolností a z akého dôvodu prišiel za poškodenou k bytovému domu jej babky, kde mala prespať, z akého dôvodu vyšla von z vchodu, skutočnosť, že s jeho vedomým pričinením, mala spadnúť na kolená, že sa jej snažil pomôcť vstať, o tom, že vnímal, že bola zranená, že mala bolesti a že sama z miesta, kde k tomuto zraneniu malo dôjsť, odišla preč a napokon obžalovaný mal vnímať aj taký detail, že na tomto mieste sa v tom čase nachádzala aj krv - to sú všetko skutočnosti, ktoré zásadným spôsobom spochybňujú tvrdenie obžalovaného, že si sám, na začiatku, najmä na priebeh samotného napadnutia poškodenej nemal vôbec pamätať, no predovšetkým spochybňuje, aby rozsah použitého množstva alkoholických nápojov mohol zásadným spôsobom ovplyvniť jeho nielen rozpoznávacie schopnosti, ale predovšetkým jeho ovládacie schopnosti a preto bola v celom rozsahu zachovaná jeho schopnosť vnímať nebezpečenstvo svojho konania v rozsahu trestnoprávnej zodpovednosti tak, ako to predpokladá ustanovenie § 23 Tr. zákona.

Výpovede ako obžalovaného tak poškodenej je preto potrebné hodnotiť v kontexte všetkých dôkazov, ktoré boli produkované v rámci dokazovania. Obaja - obžalovaný ako aj poškodená zhodne potvrdili, že sa v ten deň stretli, ohľadom možnosti pre obžalovaného starostlivosti o ich spoločné dieťa na najbližší víkend - čo poškodená odmietla, no rovnako platí, že stretnutie s ním vnímala aj z toho pohľadu, že mu vadilo (žiarlil na ňu), že sa stretáva s inými mužmi a jeho ignoruje.

Obžalovaný mal teda dôvod byť negatívne motivovaný správať sa voči poškodenej nepriateľsky, keď za poškodenou prišiel neskoro v noci, pričom podľa vyjadrenia poškodenej už v minulosti mala mať skúsenosť, že bol žiarlivý, no podstatným je, že obžalovaný počas ich rozhovoru pred incidentom, vôbec nemal spomínať ako dôvod tejto nočnej návštevy starostlivosť o ich syna.

Poslednú verziu obžalovaného opisu okolností, za ktorých sa mal skutok stať, zjavne prispôbenú už znalosti záverov znaleckého posudku o rozsahu spôsobených zranení poškodenej, no hlavne o možnom mechanizme ich vzniku - napokon aj napriek tvrdeniu znalca o možnosti aj takéhoto spôsobu mechanizmu vzniku zranenia ako ho opísal obžalovaný - neúmyselným spoločným nekoordinovaným pádom obžalovaného a poškodenej na zem - si však krajský súd osvojiť nemohol.

Pokiaľ, ako to opakovane v rámci odvolacej argumentácie obžalovaný tvrdil, mali obžalovaný a poškodená po jeho snahe objať poškodenú, bez akéhokoľvek úmyslu jej ublížiť, stratiť rovnováhu a spolu spadnúť na zem, kedy ako to opisuje znalec, mohli ich telá byť v pohybe - rotovať, tak podľa názoru krajského súdu nemohli predsa súčasne obaja spadnúť na rovnakú stranu tela - na ľavý bok, keďže u oboch boli, okrem iného, diagnostikované zranenia s najväčšou pravdepodobnosťou po páde - iba na ľavej strane tela. Inak by musel obžalovaný poškodenú, ešte pred pádom objať zozadu a pri

takomto spôsobe objatia, by museli spadnúť na zem, no ani v jednom zo svojich vyjadrení takýto spôsob objatia poškodenej obžalovaný nespomínal.

V tejto súvislosti predseda vo svojom vyjadrení znalec na hlavnom pojednávaní okrem iného rovnako vysvetlil, že pri spoločnom nekoordinovanom páde obžalovaného a poškodenej na zem, tak ako to opisuje obžalovaný, by obžalovaný a poškodená mohli padať aj obaja súčasne, ich telá mohli rotovať, no museli by pri súčasnom páde spadnúť každý na inú časť tela. Inak povedané, podľa názoru krajského súdu - to znamená, že podľa vysvetlenia znalca by logicky nemali obaja spadnúť na ľavý bok, resp. ľavú stranu tela a to hlavne za situácie, keď obžalovaný predseda už žiadny iný dôvod - príčinu vzniku zranení na ľavej strane tela neuvádzal.

Niet preto pochyb o správnom hodnotení produkovaných dôkazov okresným súdom, keď ustálil skutkové okolnosti tak, ako sú opísané v skutkovej vete rozsudku a tie tiež správne právne posúdil ako úmyselné konanie obžalovaného vo forme nepriameho úmyslu podľa § 15 písm. b/ Tr. zákona, keďže obžalovaný vedel, že svojím konaním môže také porušenie alebo ohrozenie spôsobiť, a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzrozmnený.

V posudzovanom prípade bolo teda bez rozumných pochybností preukázané, že obžalovaný L. P. síce priamo nechcel spôsobom ako konal - malou až stredne veľkou intenzitou, buchol a zhodil poškodenú zo schodov pred bytovým domom na chodník so živicovým povrchom, spôsobiť tak závažné zranenia poškodenej, no súčasne bol však uzrozmnený s tým, že ak poškodená po takomto napadnutí v takej intenzite spadne na chrbát a hlavu, takéto zranenia v podobe ťažkej ujmy na zdraví môžu nastať.

Krajský súd si rovnako v celom rozsahu osvojil argumentáciu okresného súdu, ktorou bez rozumných pochybností hodnotil získané dôkazy preukazujúce vzťah medzi obžalovaným a poškodenou I. J. v čase skutku tak, ako sa to nakoniec aj prenieslo do skutkovej vety rozsudku - ako bývalú družku, s ktorou predtým žili v spoločnej domácnosti a vychovávali spoločné dieťa obdobne ako manželia, čo nepochybne napĺňa kvalifikačný moment podľa § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zákona v spojení s ust. § 127 ods. 4 Tr. zákona spáchanie skutku na chránenej osobe - blízkej osobe - osoby v obdobnom pomere (ako rodinnom), ktoré sa pokladajú za navzájom blízke len vtedy, ak by ujmu, ktorú utrpela jedna z nich, pokladala druhá osoba ako vlastnú ujmu.

Krajský súd len v stručnosti hodnotenie dôkazov a ich právne posúdenie okresným súdom v tejto súvislosti dopĺňa zisťujúc, že vo výpovediach obžalovaného v procesnom postavení obvineného dňa 09.06.2020, ale aj pred sudkyňou pre prípravné konanie dňa 11.06.2020 skutočne dominuje, že za poškodenou v uvedený deň (zo J. Q. do P.) prišiel hlavne preto, aby sa k nemu vrátila, aby sa mohol o nich oboch - o poškodenú a syna postarať - vadilo mu (žiarlil na ňu), že sa možno stretáva s inými mužmi a jeho ignoruje. Uvedené teda spochybňuje tvrdenie obžalovaného, že mal záujem o stretnutie s poškodenou iba z jediného dôvodu - a to starostlivosti o ich spoločného syna.

Ďalej - ako to tvrdil obžalovaný - keď mala poškodená odísť z bytu jeho rodičov zo J. Q., kde žili v spoločnej domácnosti - vtedy sa mali rozísť. Z výpovede poškodenej však plynie, že keď v máji 2020 odišla z bytu jeho rodičov v J. Q., v ktorom žili v spoločnej v spoločnej domácnosti od júla 2019 s obžalovaným a synom (syn sa narodil XX.XX.XXXX), dôvodom nebol ich rozchod, ale preto, že sa mali vrátiť rodičia obžalovaného z Holandska a z toho dôvodu by museli všetky osoby v tom čase žijúce v spoločnej domácnosti pre vtedy platné opatrenia Covid 19 z hľadiska bezpečnosti absolvovať 14 dňovú karanténu - čo kvôli maloletému synovi, ktorý vtedy mal len niečo cez rok, nechcela absolvovať, keďže s ním chcela aj naďalej chodiť pravidelne vonku.

Je však pravdou, že v čase incidentu poškodená tvrdila, že už boli rozídení, no stále pripúšťala, čo bola aj jej podmienka pri spoločnom rozhovore v uvedený deň ešte v dopoludňajších hodinách, že obžalovaný sa môže k nim vrátiť len za podmienky, že sa musí zmeniť, musí prestať v takom rozsahu požívať alkoholické nápoje a musí jej hlavne dokázať, že sa o nich dokáže postarať.

Je nepochybné, že obžalovaný a poškodená minimálne po narodení dieťaťa v apríli roku 2019 až do mája roku 2020 tvorili riadny pár muža a ženy, ktorí sa snažili spoločne podľa svojich možností a schopností starať o ich spoločné dieťa, za tým účelom žili v spoločnej domácnosti v byte rodičov obžalovaného v J. Q.. Ani ich rozchod, cca mesiac a pol pred skutkom, ktorý pôvodne ani rozchodom nemal byť, keďže

poškodená z bytu odchádzala vyslovene z praktických dôvodov, aby nemuseli s dieťaťom absolvovať povinnú karanténu, sa ich vzájomný vzťah nemohol za tak krátky čas zásadne zmeniť, keďže sám obžalovaný mal predsa v uvedený deň vycestovať za poškodenou predovšetkým kvôli tomu, aby sa k nemu aj s ich dieťaťom vrátila, čo poškodená nevyklúčila, ale podmieňovala to zásadnou zmenou jeho správania a preukázaním do budúcna jeho schopnosti sa o nich postarať.

K takto ustáleným skutkovým zisteniam a spôsobu ich hodnotenia okresným súdom je potrebné poukázať aj na rozhodovaciu činnosť súdov príkladmo uznesenie NS SR zo dňa 24.11.2011 sp. zn. 5Tdo/49/2011, z obsahu ktorého je v tejto súvislosti možné uviesť:

„Osoby, ktoré sú v inom vzájomnom rodinnom pomere než príbuzní v priamom pokolení, osvojenec a osvojiteľ, súrodenci a manželia (napr. bratrance, strýko a nete) alebo v obdobnom pomere (teda hocikaký vzťah spĺňajúci ďalej uvedené kritériá, napr. silné kamarátstvo) sa považujú za osoby sebe navzájom blízke iba v prípade, ak sú psychicky natoľko spriaznené (rodinné puto sa nevyžaduje), že by ujmu, ktorú by čo i hypoteticky utrpela jedna z nich, druhá právom pociťovala ako ujmu vlastnú (minimálne by z takejto ujmy bola v značne nepriaznivom psychickom rozpoležení). Takýmito osobami môžu byť trebárs dobrí kamaráti, milenci, resp. druh a družka a pod. Či v konkrétnom prípade na základe takéhoto vzťahu pôjde o osoby sebe navzájom blízke, bude závisieť práve od hĺbky ich vzťahu (napr. milenci na jednu noc, ktorí sa predtým ani potom nestretli, určite nemôžu byť považovaní za osoby sebe navzájom blízke, takými osobami nie sú ani milenci, ktorí sa stretávajú iba občasne a to výlučne za účelom sexuálneho uspokojenia, naproti tomu dlhší sytený vzťah priateľ - priateľka predstavuje pomer vzájomne blízkych osôb). Pritom je potrebné zdôrazniť, že musí ísť o vzájomný, teda obojstranný vzťah medzi osobami navzájom si blízky, nestačí ak vzájomnú blízkosť pociťuje výlučne jedna osoba. Samozrejme, vzájomnú blízkosť nemusia obidve osoby pociťovať rovnako, môžu ju prežívať kvalitatívne inak, ale každá z nich ňou musí oplývať. Vzájomnú blízkosť si nemusia osoby uvedomovať neustále, stačí, že pri hlbšom zamyslení sa alebo v hraničných situáciách ju tak pociťujú. Druh - družka sú označenia pre osoby, ktoré spolu žijú v spoločnom životnom spoločenstve, hoci nie sú manželmi. Spolužitie druhu a družky je faktickým stavom. Tieto osoby sú spravidla opačného pohlavia (môžu byť ale aj rovnakého pohlavia), ktoré spolunažívajú v určitom partnerskom vzťahu, v ktorom by si teoreticky podľa všeobecného vnímania mali byť vzájomnou oporou a ktorého súčasťou je aj sexuálne spolužitie, alebo ktorého podstatou je vytvorenie páru ako výraz ich vzájomného spolužitia, aj keď spolu nepraktizujú sexuálne aktivity. Preto aby išlo o druhov, sa nevyžaduje, aby druhovia spolu žili v spoločnej domácnosti, aj keď tomu tak spravidla bude. Úplne stačí, že chcú byť relatívne často spolu a tento jav je relatívne stabilný, t. j. trvá aspoň niekoľko týždňov. Nestačí len krátkodobá, či zatiaľ veľmi povrchná partnerská známosť. Na druhej strane, ak ľudia spolu žijú v spoločnej domácnosti, tento čas sa rapídne skraca (Burda, E., Čentěš, J., Kolesár, J., Záhora, J. a kol., Trestný zákon. Všeobecná časť. Komentár. I. diel. 1. vydanie. Praha : H. Beck, 2010, 861-864 s.)“.

Všetky tieto skutočnosti potom vo svojom súhrne podľa názoru krajského súdu tak, ako to správne uzavrel aj okresný súd, vytvárajú reťaz navzájom sa dopĺňujúcich priamych, ale aj nepriamych dôkazov, ktoré vedú bez rozumných pochybností k dôvodnému záveru o tom, že skutok, ktorý sa kladie obžalovanému L. P. za vinu, sa stal, je trestným činom tak, ako bol právne posúdený v napadnutom rozsudku ako zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zákona a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. e/ Tr. zákona, pretože bolo dokázané, že sa dopustil fyzicky na mieste verejnosti prístupnom výtržnosťou tým, že napadol iného a spáchal taký čin, hoci bol za obdobný čin v predchádzajúcich dvanástich mesiacoch postihnutý a súčasne inému úmyselne spôsobil ťažkú ujmu na zdraví a spáchal taký čin na chránenej osobe - blízkej osobe.

Ako už bolo v úvode naznačené, krajský súd vo vzťahu k výroku o treste, konkrétne jeho výmery tak, ako ho uložil okresný súd obžalovanému v napadnutom rozsudku, zistil, že v priebehu odvolacieho konania došlo k zmene v podstatnej okolnosti pre určovanie trestnej sadzby vzhľadom na to, že na základe návrhu obžalovaného L. P. na povolenie obnovy konania Okresný súd Stará Ľubovňa svojim uznesením zo dňa 08.03.2021, sp. zn. 1Nt/6/2020 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8Tos/8/2021 zo dňa 12.05.2021 (skutočnosť, ktorá nastala v priebehu odvolacieho konania) povolil obnovu konania vo veci vedenej na Okresnom súde Stará Ľubovňa pod sp. zn. 1T/27/2019 (v rámci ktorej bol uznaný vinným zo spáchania zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b/ Tr. zákona) a zároveň podľa § 400 ods. 1 Tr. poriadku zrušil rozsudok Okresného súdu Stará

Ľubovňa sp. zn. 1T/27/2019 zo dňa 15.05.2019 v celom rozsahu ako aj ďalšie rozhodnutia na uvedené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a súčasne podľa § 400 ods. 2 Tr. poriadku súd vrátil vec prokurátorovi do prípravného konania. Za danej situácie uvedená skutočnosť potom ovplyvnila určenie trestnej sadzby a teda aj výmery trestu uloženého obžalovanému, keďže krajský súd už nemohol prihliadať na skutočnosť naplňajúcu dôvod aplikácie ust. § 38 ods. 5 Tr. zákona, keď pri opätovnom spáchaní zločinu sa zvyšuje dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu polovicu.

Za danej zmenenej situácie si krajský súd osvojil argumentáciu okresného súdu v rámci postupu pri určovaní pomeru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností v prospech priťažujúcich, keďže nezistil poľahčujúcu okolnosť, ale ustálil ako priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h/ Tr. zákona, lebo spáchal viac trestných činov.

Krajský súd potom po nezohľadnení odsúdenia v hore označenej trestnej veci Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 1T/27/2019 opierajúc sa o zostávajúcu trestnoprávnu minulosť obžalovaného priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. m/ Tr. zákona, t. j. bol už za trestný čin právoplatne odsúdený, nepriznal, keďže pre predchádzajúce odsúdenie obžalovaného v trestnej veci Okresného súdu Stará Ľubovňa pod sp. zn. 0T/23/2015 platí, že sa na obžalovaného hľadí, akoby nebol odsúdený.

Ako správne ustálil okresný súd pri úprave zákonom ustanovenej trestnej sadzby, bolo potrebné rešpektovať pravidlo upravené v ust. § 41 ods. 1 Tr. zákon o ukladaní úhrnného trestu, podľa ktorého, ak súd odsudzuje páchatela za dva alebo viac trestných činov, uloží mu úhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný. Popri treste prípustnom podľa takého zákonného ustanovenia možno v rámci úhrnného trestu uložiť aj iný druh trestu, ak jeho uloženie by bolo odôvodnené niektorým zo zbiehajúcich sa trestných činov. Ak sú dolné hranice trestných sadzieb trestov odňatia slobody rôzne, je dolnou hranicou úhrnného trestu najvyššia z nich.

Pri porovnaní rozsahu zákonom ustanovenej trestnej sadzby zbiehajúcich sa trestných činov výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. e) Tr. zákona (6 mesiacov až 3 roky) a zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 2 Tr. zákona, je zjavne prísnejšia, keďže Trestný zákon pri ňom ustanovuje trestnú sadzbu trestu odňatia slobody od 5 rokov až do 12 rokov. Súd dolnú hranicu takto zákonom určenej trestnej sadzby zvýšil v zmysle § 38 ods. 4 Tr. zákona o jednu tretinu a to spôsobom uvedeným v § 38 ods. 8 Tr. zákona a pri ukladaní trestu odňatia slobody, ktorý musel obžalovanému v zmysle § 34 ods. 6 Tr. zákona uložiť, vychádzal z trestnej sadzby od 7 rokov a 4 mesiace až do 12 rokov.

Po takto vykonanom dokazovaní potom krajský súd prihliadal pri úvahách o uložení trestu najmä na jednotlivé hľadiská ukladania trestov, vyplývajúce z ust. § 34 ods. 4 Tr. zákona, ktorými sú spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútky, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osoba páchatela, jeho pomery a možnosti jeho nápravy, majúce na zreteli aj účel trestu vyplývajúci z ust. § 34 ods. 1 Tr. zákona, ktorým je ochrana spoločnosti pred obžalovaným tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život, súčasne odradenie iných od páchania trestných činov, ako aj morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Prihliadal aj na ust. § 34 ods. 3 Tr. zákona, podľa ktorého trest má postihovať iba páchatela tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Majúce teda na zreteli vyššie uvedený účel trestu ako aj jednotlivé hľadiská ukladania trestu, dospel krajský súd k záveru, že tak z hľadiska individuálnej, ako aj generálnej prevencie bude primeraným trestom pre obžalovaného v danom prípade trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby vo výmere 7 rokov a 4 mesiacov.

Na jednej strane je potrebné zvýrazniť, že len vyslovene „šťastnou“ zhodou náhod nedošlo k závažnejším následkom jeho konania, či dokonca až k tomu najzávažnejšiemu nenapraviteľnému následku v podobe smrti poškodenej. Už samotná skutočnosť, že poškodená bude mať v súvislosti so spôsobenými zraneniami trvalé následky, závažnosť hodnoteného konania obžalovaného zvyšuje.

Na druhej strane obžalovaný až na odsúdenie, pre ktoré platí fikcia neodsúdenia (Okresného súdu Stará Ľubovňa pod sp. zn. 0T/23/2015) a postihnutie za priestupok, ktorý sa preniesol do skutkovej vety odvolaním napadnutého rozsudku, iný závažnejší stret zo zákonom, pre ktorý by bol sankcionovaný,

nemal, čo bol aj dôvod, prečo krajský súd ukladal trest odňatia slobody na dolnej hranici takto upravenej trestnej sadzby.

Nakoľko obžalovaný doposiaľ nebol vo výkone trestu odňatia slobody, súd ho za splnenia podmienok uvedených v § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona na výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

To boli dôvody, preto ktoré krajský súd považoval odvolanie obžalovaného voči výroku o vine napadnutého rozsudku za ne dôvodné a súčasne dôvody, pre ktoré krajský súd v danom prípade postupoval podľa § 321 ods. 1 písm. d/, e/, ods. 3 Tr. poriadku a zrušil výrok o treste v napadnutom rozsudku a sám na podklade dokazovania vykonaného okresným súdom rozsudkom rozhodol tak, ako je to uvedené v jeho výroku.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.